

Az emelkedő nemzetért

„Lantom, kardom tied, oh szabadság!”

(Petőfi Sándor, 1849. február 26.)

1848. március idusát, az egész 1848/49-es magyar hőskölte-ményt – talán Jókai tolla nyomán is – szép tavasz-fényben látjuk. Pedig tudjuk, 1848. március 15-én Pesten esett az eső. Érezzük, a 172 éve volt magyar eposz – a felemelő reformkorunkkal együtt – a mi belső lényegünk, a modern nemzeti mitológiánk sarokköve. A leveretésünk ellenére – azzal együtt – az 1848/49-es szabadságháborúnk kovácsolt bennünket – lakosságból, népeségből – nemzetté. Megmutathattuk hosszú évtizedekig rejtgetett önmagunkat Európának, a világnak. ...és e magyarkép szép volt: honvéd atilánk reánk szabott, a kardunk éles és fénylő. (Sokat és szívósan dolgoztak ellenünk a „török átok” szomszédok a nagy háborúig, mire sikerült nekik e szép magyar képet befeketíteniük. Az ő sikerükben a mi kiegyezés utáni hibánk és a hanyagságunk is benne van – persze.)

Johann Gottfried Herder – a német felvilágosodás kiválósága – a magyar holt nyelvvé válásáról is írt. Arról, hogy a kis létszámú, a vezetői által jobbára magára hagyott magyarság fölolvad a szláv és a germán néptengerben. Ősi nyelvünk elhal, mint a pusztán a hegedű hangja. (A 18. század vége felé – a 150 éves török hódoltság következtében, és a hódoltság utáni tömeges belső és külső migráció, betelepedés, betelepítés okán – az akkor tízmilliónyi országglakosnak már csak mintegy 38–40 százaléka magyar.)

Ezen alig-reményű állapotunkból – „S a sírt, hol nemzet süllyed el!” – mégis a talpunkra álltunk; a klasszikus reformkorunk kiváló teljesítményével. (Mi is új reformkort – és annak nyomán egy emelkedő nemzetet – vizionáltunk a

rendszerátalakítás idején 1988–90-ben.)

Mi volt az akkori siker titka, s egyben a tanulsága? Egyebek mellett az, hogy a nemzeti mozgalmat valódi elit vezette: tehetséges, európai látókörű, jellemes emberek. Arisztokraták, a szó eredeti, görög értelmében: vagyis a legkiválóbbak.

A többszörös és kényszeres kontraszelektió azóta is rontja-hígítja a politikai elitünket. A kontraszelektív kiválasztódás már a kiegyezés után elkezdődik: a kor „hamis realistája” boldog, ha kitünteti a „ferencjóska”, ám szeretné, ha Kossuth is gratulálna a kitüntetéséhez Turinból, a száműzetéséből.

Németh László így látta ezt a lejtőt: „A gondolkodó magyar, ha fölfelé kellett néznie, nem a Metternich-féle ellenfelekkel, pompásan sakkozó világfiaakkal állt szemben, mint Széchenyi korában, hanem analfabétákkal.” (Második szárszói beszéd, 1943)

Lefelé a lejtőn így érünk el egészen a „Rákosikhoz”, amikor a megrontott nép még mindig jobb minőségű, mint a vezetői.

Mit szaporítsam! 172 éve kezdődött a mi hősi eposzunk, és még mindig ebből élünk; illetve 1956 rövid, torkon vágott forradalmi kísérletéből.

A nagy háborúban a végsőkig kizsigerelt, kivézetett magyarság – annak is a frontok kínját leginkább viselő paraszti társadalma – az összeomlás idején már a jogos birtokát sem tudta – ne szépítsünk, nem is igen akarta – megvédeni. Visszavívni aztán már ezerszer is nehezebb, innen nézvést szinte lehetetlen, amit akkor a könnyelmű ál-elitünk a vesztes háborúban, majd 1918–19 zűrzavarában eltékozolt: a hajdani szép hazánkat.



A birtokainkba költöző szomszédok száz év alatt megerősödtek. Például a Felvidéket száz esztendeje birtokába vett Csehszlovákiától elvált Szlovákia – valljuk be – működő, egészen rendes kis országgá cseperedett. Megfordult az asszimilációs trend: most a magyarok – nem is mindig nehéz szívvel – asszimilálódnak a többségi társadalomhoz: szlovákosodnak, románosodnak. Mélyen el kell gondolkodnunk ezen a folyamaton: Hová lett, hol van az a két háború között még oly magabiztosan emlegetett magyar kultúrfölény? Tudom, persze, nem a zászló és nem a himnusz asszimilál, amint hajdan sem az magyarosított: hanem az iskola és a munka, a hétfő, a kedd és a szerda – az élet.

Aztán a mai közös veszélyeztettségünk idején, a tágabb európai és regionális érdekeink mentén, a csapdába esett magyarságot birtokló szomszédainkkal való jó együttműködésnek prioritása van.

Mondják: A nemzet közös ihlet. Közös emlék a múltból, és közös terv a jövőre. Mindenki, aki nem teljesen vak és süket, és van egy kis spiritusza, észlelheti a közeledő-lopakodó globális válság jeleit. A mai világgazdasági modell, amely a Föld korlátozott erőforrásai mellett is folytonos növekedési kényszerrel megvert, vemhes a válságtól, a

katasztrófától. Paradigmaváltás szükséges, mivel e regnáló modell magában hordja a válságát, ahogy az élő ember is naponta növeszti magában a leendő halottat. A bevágó krach esetén a bezárkózás Európa ezen érzékeny helyén megtelepült kis nép számára nem lehet jövőképes opció. Menekülő ösvényünk inkább a nyitás, egy ökotudatos, szolidáris, plebejus társadalom felé. Egyszerűbb, takarékosabb, természetesebb életmód; kisebb társadalmi, vagyoni különbségek.

172 éve – a francia minta után – a polgári nemzetállami kibontakozás volt elődeink víziója. Ma első számú sorskérdésünk az ökológiailag igen sérülékeny Kárpát-medence, annak is a nekünk megmaradt belső medencerész – az életterünk – jóléte és jövőbeni élhetősége. Erre kell fókuszálnia a politikának és minden polgárnak. Valamint társadalmunk biológiai-szellemi megfiatalítása. Fájdalom, nem alaptalan a vélekedés, hogy ily morális és kulturális szakadék még nem volt az idős és a fiatal generáció között, mint amilyen ma van. Ezzel együtt: a haza megújítása, az új magyar reformkor csak a fiatalág tette lehet. Vigyázó, öregedő szeméimet hát rájuk vetem. Tiétek lesz ez az ország! Tiétek 1848 öröksége! Éljetek hát velem!

Szép ünnepet, Magyarok!

Borbély József

ÁLMAI BIZTONSÁGA



CO-ÉRZÉKELŐ
AJÁNDÉKBA...

PATENT
RÉSZLETEK: 06-30/367-5926
WWW.SECURITYPATENT.HU

LINDAB LPA-L CSEREPESLEMEZ AKCIÓ

AKCIÓS SZÍNEK:

- sötétszürke
- sötétbordó
- téglavörös
- barna



nettó: 1.950.- Ft/m²
(br.: 2.477.- Ft/m²)



További kiegészítők most AKCIÓS áron!



Nyitvatartás: H-P: 07:00 - 17:00
Szo: 07:00 - 12:00

9322 Rábatamási, Szt. István u. 1.



iroda@bwestker.hu | Tel./fax: 06-96/282-078 | Mobil: 30/224-52-52